

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.852 van 25 april 2000
in de zaak A. 86.019/VII-19.122.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te GENT,
A. Van Lokerenstraat 16

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 10 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 10 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij aangetekend aangeboden op 11 juni 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Somalische nationaliteit, komt in België aan op 25 december 1998 en verklaart zich op 28 december 1998 vluchteling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Somalisch/Engels, met behulp van een tolk.

1.2. Op 10 maart 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 21 april 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene verklaarde te behoren tot de Ajuran-minderheidsclan. In het begin van 1992 viel een SNA-militie onder leiding van krijgsheer Aideed (Hawiye-clan/Haber Gedir-subclan) zijn huis aan in Mogadishu. Bij deze aanval werd zijn huis geplunderd, kwamen zijn vrouw en zijn broer om het leven, en werd hijzelf gewond aan het hoofd. Na een maand te hebben doorgebracht in het Kedsaney-ziekenhuis, ging hij samen met zijn dochter in een huis in de Bakarrah-wijk van Mogadishu wonen. Eind 1992 huwde hij voor een tweede maal, en vanaf 1993 ging hij in Shalamboot op de boerderij van zijn vader werken. Betrokkene woonde toen afwisselend in Shalamboot en bij zijn gezin in Mogadishu. In maart 1998 kwamen enkele personen van de Haber Gedir-clan voorstellen om zijn boerderij te kopen, omdat hij, als lid van een kleine clan, toch niet over de middelen beschikte om zijn bezit te verdedigen. Betrokkene weigerde de erfenis van zijn vader te verkopen, en een week later kwamen dezelfde personen, vergezeld van hun militie, met tractoren en bulldozers zijn land bezetten om er bananen te telen. Betrokkene werd geslagen, geschopt en gedwongen om voor altijd te vertrekken. Daarop zette hij in Mogadishu een handeltje op, maar liet hij zijn gezin naar Shalamboot komen. Ondertussen probeerde hij door middel van onderhandelingen met de ouderen van de clan (Haber Gedir) van de bezetters zijn boerderij terug te krijgen. Op 13 of 14 november 1998 brachten leden van de Haber Gedir-militie een bezoek aan betrokkenes huis. De aanvallers troffen enkel zijn vrouw thuis aan, terwijl hij op de markt was. Hij werd door vrienden op de hoogte gebracht van deze inval en vluchtte onmiddellijk naar Nairobi (Kenia), waar hij op 20 november 1998 aankwam. Op 19 december 1998 reisde hij, met een passeur, via Caïro (Egypte) en Parijs naar Brussel, waar hij op 25 december 1998 aankwam. Op 28 december 1998 vroeg hij asiel aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn eigen clan, de Ajuran. Zo is het merkwaardig dat hij, tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 3 februari 1999), beweerde te behoren tot de subclan Musement, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn subclan Waqle is. Daarenboven was betrokkene op het Commissariaat-generaal niet in staat om andere

subclans van de Ajuran te noemen, behalve zijn eigen subclan Waqle. Bovendien stroken de gegevens die betrokkene aanbrengt over zijn clan niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De clan Ajuran is wel degelijk een subclan van de Hawiye-clan en overheerste Somalië dus niet twee eeuwen geleden tot aan de inval van de Hawiye en de Darod-clan, zoals hij verkeerdelijk verklaarde ('Genealogical Chart of Somalia, in : Ahmed I. Samatar, Socialist Somalia : Rhetoric & Reality, Zed Books Ltd., London, 1998, p. 11').

Voorts ondermijnen een aantal tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in 1992, bij de aanval op zijn huis in Mogadishu, gewond raakte aan zijn hoofd, zijn rechterschouder en aan zijn rechterhand, maar maakte hij geen melding van het feit dat ze zich gewapenderhand probeerden te verdedigen en dat hun huis vernield werd, zoals hij uitdrukkelijk op het Commissariaat-generaal verklaart. Op het Commissariaat-generaal maakt hij geen melding van verwondingen aan zijn rechterschouder en -hand.

Verder verklaarde betrokkene aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat de bezetters van zijn boerderij in Shalamboot, wat zijn enige bezit was, in maart 1998 een groot gebouw zetten op zijn grond. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal was er daarentegen helemaal geen sprake van het bouwen van een groot gebouw door de bezetters, maar meldt hij wel, in tegenstelling tot zijn verklaringen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij geslagen en geschopt werd toen hij van zijn boerderij werd verdreven. Tevens bezat hij - aldus zijn verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal - nog een huis in Shalamboot en was zijn boerderij dus niet zijn enige bezit.

Voorts verklaarde betrokkene aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 15 november 1998 enkele militieleden in aanwezigheid van zijn vrouw thuis binnenvielen op zoek naar hem, en dat hij op dezelfde dag Shalamboot verliet om naar Nairobi te vluchten.

Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal vermeldde hij echter, en dit na enkele verbeteringen, dat hij op 13 of 14 november 1998 uit Shalamboot wegvluchtte, zonder eerst nog bij zijn vrouw te zijn langsgeweest. In het begin van dit verhoor verklaarde hij daarentegen dat hij zijn vrouw voor het laatst gezien heeft in december 1998.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

De medische attesten (dd. 5 februari 1999 en 15 februari 1999) van respectievelijk Dr. G. F. en

Dr. M. N. doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 10 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen, dat immers door verzoeker een verklaring kan gegeven worden aan (voor) de aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen, dat volgens (eerste) verweerder de gegevens die verzoeker aanbrengt over zijn clan niet overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de geschiedenis van zijn clan die hij te horen kreeg hem door zijn eigen clanleden werd verteld, waardoor het niet uitgesloten is dat het slechts een eenzijdige en voor de eigen clan uiterst positieve versie van de feiten betreft, dat de meeste "tegenstrijdigheden" zijn afgeleid uit het feit dat verzoeker tijdens het eerste verhoor (op de Dienst Vreemdelingenzaken) feiten uitdrukkelijk vermeldde en op het Commissariaat-generaal deze achterwege liet en vice versa, dat het algemeen bekend is dat het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is en verzoeker gedwongen wordt vlug zijn relaas uiteen te zetten, waardoor hij niet alles kan vertellen, dat aangaande de verwondingen bij de aanval op zijn huis in Mogadishu in 1992 hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens verklaarde dat hij aan zijn rechterschouder verwond raakte, dat derhalve (eerste) verweerder onterecht een tegenstrijdigheid aanhaalde, dat het gebouw die hij op

de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde de plantage van bananen was die er werd "neergezet", dat aangaande het bezit van verzoeker, moet opgemerkt worden dat de boerderij eigendom was van zijn vader, verzoeker erfde deze, dat het huis in Shalamboot eveneens eigendom was van zijn vader, dat aangaande de datum van vlucht (15.11.98 of 13 of 14.11.98) (wat) een heel klein detail (uitmaakt) en zeker niet van aard (is) om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te ondermijnen, dat het feit dat verzoeker in het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij zijn vrouw in december 1998 voor het laatst gezien heeft niet uitsluit dat hij op 13 of 14 november 1998 uit Shalamboot wegvluchtte zonder eerst nog bij haar langsgeweest te zijn, dat tenslotte (eerste) verweerder nalaat duidelijk aan te duiden waarom de door verzoeker neergelegde medische stukken, niet weerhouden werden;

3.1.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft benut om de vragenlijst van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te vullen; dat hij werd uitgenodigd voor een interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoeker aldus de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en om nieuwe of aanvullende stukken neer te leggen; dat uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing op onzorgvuldige wijze zou hebben genomen; dat verzoeker stelt dat het algemeen bekend is dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort is, zodat de betrokkene gedwongen is zijn relaas summier uiteen te zetten en niet alles kan vertellen; dat het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken de duur van het interview niet vermeldt; dat verzoeker deze verklaring heeft

ondertekend zonder enig bezwaar; dat het al dan niet uitgebreid karakter van de verhoren geen verklaring biedt voor de tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen; dat, wat betreft de clan waartoe verzoeker behoort, hij stelt dat Museture tot de subclan Waqle behoort; dat de geschiedenis van zijn clan hem verteld is door clanleden, zodat hij waarschijnlijk enkel een eenzijdige en positieve versie kent; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tot een minderheidsgroep, de Ajuranclan behoort met subclan Museture en bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat hij tot de Ajuranclan behoort ("sub : Waqle"); dat verzoeker bovendien niet concreet aangeeft waarom de geschiedenis van zijn clan niet overeenstemt met de informatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt; dat, met betrekking tot de verwondingen die hij opliep bij een aanval op zijn huis in Mogadishu, verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard heeft dat hij aan zijn rechterschouder verwond raakte; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker wat betreft aanslagen op de lichamelijke integriteit verklaarde dat hij een hoofdwonde aan de rechterzijde en een wonde aan zijn rechterschouder heeft tengevolge van schoten; dat, aangaande het gebouw dat op zijn eigendom werd neergezet, verzoeker stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bananenplantage bedoelde; dat verzoeker hiervan niets vermeldt bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de boerderij te Shalamboot het enige familiebezit was terwijl hij bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn familie nog een huis had in Shalamboot; dat verzoeker tenslotte enkel betoogt dat de Commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft aangeduid waarom de verstrekte medische stukken niet in aanmerking werden genomen zonder verdere toelichting; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dat de medische attesten geen afbreuk doen aan de vage en tegenstrijdige verklaringen van verzoeker; dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van het artikel 1, paragraaf A, alinea 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van het artikel 52, § 1, 71, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting, doordat verzoeker in zijn land wegens zijn origine (Ajuran-minderheidsclan) door milities die behoorden tot de Haber Gedir-clan wordt vervolgd, dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt nagelaten ook maar enig onderzoek in te stellen met betrekking tot de mogelijke vervolging wegens verzoekers etnische origine en verzoekers relaas te toetsen aan alle mogelijke beschikbare rapporten met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Somalië, dat verzoeker tijdens de verhoren duidelijk naar voor heeft gebracht dat hij behoorde tot de Ajuran-minderheidsclan en dat hij verschillende malen werd aangevallen en geplunderd waarbij zijn vrouw en zijn broer om het leven kwamen en hijzelf werd gewond, dat vervolgens de boerderij, eigendom van zijn vader, door milities van de Haber Gedir-clan werd bezet, verzoeker werd hierbij mishandeld, dat deze elementen op zich, gezien de heersende burgeroorlog in Somalië, voldoende zijn voor

verzoeker om bij een terugkeer naar Somalië vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat verzoeker onmogelijk de bescherming kan invoeren van de Somalische autoriteiten;

3.2.2. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon overwegen dat verzoekers asielaanvraag kennelijk ongegrond is; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.